

TOESPRAAK VKRL

2012 is politiek – en communautair – een druk jaar.

Maar ook sportief: het Europees voetbalkampioenschap dat net achter de rug is, binnenkort de Olympische Spelen...

En wat zien we daar? Individuen en teams die de beste willen zijn, maar toch altijd een natie vertegenwoordigen.

En als ze winnen, wordt hun vlag gehesen en hun volkslied gespeeld, en is het feest in eigen land.

Samenhang en solidariteit – solidarisme is hier zelfs een beter woord, zoals ik onlangs uit een interessante lezing mocht opsteken – is des mensen, altijd geweest, en dat is goed.

Maar samenhang en solidarisme gaan onvermijdelijk gepaard met verwantschap, in cultuur, etniciteit, taal en/of religie.

En verwante menselijke individuen willen zich dan ook altijd tot een natie of natiestaat ontwikkelen, en zich ermee identificeren.

Oorlogen zijn immers steeds de emanatie geweest van een vaste wil van één of meerdere volkeren om zich van een vreemde veroveraar of bezetter te ontdoen.

En dit wordt vandaag de dag ook wereldwijd geaccepteerd, om niet te zeggen aangemoedigd. De meeste volkeren hebben hun ontvoogdingsstrijd achter de rug. Verstikkende dictatoriale regimes sneuvelen één na één. En waar de strijd nog in volle gang is, wordt internationaal druk gezet of zelfs manu militari ingegrepen, meestal gelinkt aan een eigen politieke en/of economische belangenagenda, om onverzettelijke en hardleerse potentaten op de knieën te krijgen, minstens tot beslissende toegevingen te dwingen.

Rebellenleiders in de meest uitgebreide zin van het woord – want dat zijn [Aoeng San Soe Tsji](#) in Birma en de Dalai Lama van Tibet toch ook wel ergens... – worden internationaal geruggesteund, bewierookt en gelauwerd.

Alleen Vlaanderen...is nog bijlange na niet waar het zou moeten zijn, spijts een straks twee eeuwen oude emancipatie- annex ontvoogdingsstrijd, die al ingeluid werd door negentiende-eeuwse schrijvers en dichters als Conscience, Rodenbach en Gezelle. Cultuurflamingantisme, zoals men het nadien mooi verwoord heeft. Jammer genoeg is de artistieke en culturele sector heden ten dage juist één van de meest rabiante bevechters van de Vlaamse identiteit, omdat ze nu eenmaal voor eigen overleven afhankelijk zijn van en dus moeten dansen naar het pijpen van hun (belgicistische) politieke broodheren.

Want waar maken wij ons toch druk om?, roepen zij vol onbegrip uit. Er is immers een federaal akkoord om eindelijk in te gaan op een oude verzuchting: de splitsing van het kiesarrondissement B-H-V is op komst, die van het gerechtelijk arrondissement Brussel is intussen achter de rug.

Maar welke prijs heeft Vlaanderen er weer moeten voor betalen? De schandalige jaarlijkse blanco cheques van honderden miljoenen EUR (elk jaar trouwens meer en meer...) aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest nog daar gelaten, en dat terwijl een ander groot probleem ginds – naast dat van criminaliteit en onveiligheid uiteraard – met name armoede (kinderarmoede in het bijzonder) er blijkbaar geen eurocent van ziet...

Maar ik wou het even hebben over de gevolgen van de splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel, want vooral dat zal niet zonder gevolgen blijven voor het gerechtelijk arrondissement Leuven. Absurd en volkomen in strijd met het Nederlandstalig karakter van Halle-Vilvoorde is de detachering van Franstalige magistraten uit Brussel naar Vlaams-Brabant, die niettemin onder de hiërarchie blijven van de Brusselse procureur.

Dit zal leiden tot een voorkeursbehandeling van anderstalige delinquenten en een justitie van twee maten en twee gewichten. Daar komt nog bij dat de Franstalige rechters veel meer macht gaan krijgen over Vlaams-Brabant dan vandaag het geval is.

En zelfs in ons arrondissement, en dus ook in de stad Leuven, gaan Franstaligen gemakkelijker een verzending van hun geschil kunnen verkrijgen naar een Franstalige rechtbank. De rechten van de Franstaligen worden immers uitgebreid in heel Vlaanderen. Dit zal opnieuw leiden tot een verfransingsgolf, waar ongetwijfeld wij het eerste slachtoffer van gaan zijn.

Helaas blijven de klassieke tricolore-gebonden en -getrouwe Vlaamse partijen hier Oost-Indisch doof voor. Vlaamsgezinde verzuchtingen worden nog steeds onverminderd weggehoond en beladen met alle zonden Israël's, spijs de vaststelling dat het Vlaamse electoraat de laatste jaren een duidelijk en alsmear luider klinkend signaal geeft dat men het stilaan wel gehad heeft met dit Belgische onland. En de laatste exitpolls – ondanks stelselmatig georganiseerd door de vaak Vlaams vijandige media – blijven deze tendens bevestigen. Maar nog liever dan de algemene, achterliggende boodschap van deze politieke aardverschuiving te willen begrijpen, accepteren – en liefst ook in bestuursdaden te willen omzetten –, vergaapt men zich alleen op elk knikje of barstje dat deze intussen ijzersterke Vlaamse golf moge vertonen, om onbeschaamd – en keer op keer totaal voorbarig – uit te galmen: “De achteruitgang is ingezet” tot zelfs “Ze worden opgegeten en weggevaagd.”

Maar er zijn onherroepelijk verkiezingen in aantocht, dit najaar op het lokale forum – gemeenten en provincies – over 2 jaar ook op het nationale en Europese niveau. En ja, de schrik zit er duidelijk in. Nu reeds worden coalities gesmeed tussen lokale...ja, vaak aartsvijanden die niets gemeen hebben, laat staan een gezamenlijke bestuursvisie, maar alleen gedreven worden door angst voor de brullende Vlaamse leeuw die oprukt naar de anders nochtans altijd wagenwijd openstaande stadspoorten.

Ook ons eigenste Leuven heeft ongetwijfeld een hete oktoberzondag in het vooruitzicht, en wordt het jarenlange oranjerode collegiaal bastion in haar voortbestaan bedreigd, niet in het minst omdat de grootste uitdager al onomwonden te kennen gaf voor niets minder dan de kop en het vel van de tot nu toe ongenaakbare patriarch himself te gaan. En strijdlustige taal mag wel, moet ook, maar belangrijker is het inzicht dat vereende Vlaamse krachten nodig zullen zijn om het verschil te kunnen maken. En dit najaar al, op gemeentelijk vlak, om een solide basis te kunnen leggen voor onze nieuwe Guldensporenslag – of wordt het een nieuwe slag bij Waterloo – in 2014.

En ik maak met opzet deze vergelijking. Want het zal er veel van weg hebben. Tenzij het belgicistische establishment alsnog de komende 2 jaar het tij kan doen keren – God, voor wie daar nog in gelooft, beware ons natuurlijk – , krijgen we in 2014 zonder meer historische verkiezingen. Met vereende Vlaamse krachten zou dan voor het eerst in de intussen al meer dan een eeuw oude Vlaamse ontvoogdingsgeschiedenis een doorbraak mogelijk zijn. Voor het eerst kunnen dan ook onze Vlaamse eisen ‘incontournable’ worden. Alles waar jarenlang door talrijke actoren uit de Vlaamse Beweging voor geijverd en gevochten werd, waarvoor we keer op keer op ‘ons bakkes’ hebben laten kloppen, ja, waar zelfs Vlaams bloed voor gevloeid is. Een historische doorbraak... En laat zoveel duidelijk zijn: de kans zal eenmalig zijn. Ik wens bij deze veel gezond Vlaams boerenverstand toe aan al wie daarvoor (mee) politiek verantwoordelijk zal zijn.

Maar vandaag, Vlaamse vrienden, laten we de strijd nog even voor wat ze is – zal zijn – en vieren we met dit gezellige samenzijn onze Vlaamse feestdag van komende woensdag. En dit doet de Vlaamse Kring Regio Leuven nu al voor de derde keer in Leuven, voor de tweede keer onder de auspiciën van Vlaanderen FEEST!, en voor het eerst ook samen met onze wapenbroeder, de Leuvense afdeling van de Vlaamse Volksbeweging. Ik geef graag het woord aan hun voorzitter Dieter Delrue.

Ik dank u, en tot straks.